

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

z 31. januára 2007*

Vo veci T-362/04,

Leonid Minin, bydliskom v Tel-Avive (Izrael), v zastúpení: T. Ballarino a C. Bovio,
advokáti,

žalobca,

proti

Komisii Európskych spoločností, v zastúpení: E. Montaguti, L. Visaggio
a C. Brown, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Rada Európskej únie, v zastúpení: pôvodne S. Marquardt a F. Ruggeri Laderchi,
neskôr S. Marquardt a A. Vitro, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: taliančina.

a

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: pôvodne R. Caudwell, neskôr E. Jenkinson, splnomocnené zástupkyne,

vedľajší účastníci konania,

ktorej hlavným predmetom bol pôvodne návrh na zrušenie nariadenia Komisie (ES) č. 1149/2004 z 22. júna 2004, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 872/2004, ktoré sa týka ďalších obmedzujúcich opatrení vzťahujúcich sa na Libériu (Ú. v. EÚ L 222, s. 17), a potom návrh na čiastočné zrušenie nariadenia Komisie (ES) č. 874/2005 z 9. júna 2005, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 872/2004 (Ú. v. EÚ L 146, s. 5),

**SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH
SPOLOČENSTIEV (druhá komora),**

v zložení: predseda komory J. Pirrung, sudcovia N. J. Forwood a S. Papasavvas,
tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 13. septembra 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

- 1 Podľa článku 24 ods. 1 Charty Organizácie Spojených národov podpísanej 26. júna 1945 v San Franciscu (Spojené štáty) členovia Organizácie Spojených národov (OSN) „zverujú Bezpečnostnej rade hlavnú zodpovednosť za udržanie medzinárodného mieru a bezpečnosti a uznávajú, že Bezpečnostná rada, plniac svoje povinnosti vyplývajúce pre ňu z tejto zodpovednosti, koná v ich mene“.
- 2 Podľa článku 25 Charty OSN „členovia [OSN] súhlasia, že prijímú a vykonajú rozhodnutia Bezpečnostnej rady podľa tejto Charty“.
- 3 Podľa článku 41 Charty OSN:

„Aby Bezpečnostná rada dodala svojim uzneseniam účinnosť, môže rozhodnúť, aké opatrenia bez použitia ozbrojenej sily sa majú vykonať a môže vyzvať členov Organizácie Spojených národov, aby takéto opatrenia vykonali. Tieto opatrenia môžu zahŕňať úplné alebo čiastočné prerušenie hospodárskych stykov, železničných, námorných, leteckých, poštových, telegrafných, rádiových alebo iných spojov, ako aj prerušenie diplomatických stykov.“

- 4 Podľa článku 48 ods. 2 Charty OSN rozhodnutia Bezpečnostnej rady pre zachovanie medzinárodného mieru a bezpečnosti „vykonávajú členovia Organizácie Spojených národov priamo i vlastnými akciami v príslušných medzinárodných orgánoch, ktorých sú členmi“.

- 5 Podľa článku 103 Charty OSN „v prípade konfliktu záväzkov členov Organizácie Spojených národov podľa tejto Charty s ich záväzkami podľa akejkoľvek inej medzinárodnej dohody, prednosť majú záväzky podľa tejto Charty.“

- 6 Podľa článku 11 ods. 1 EÚ:

„Únia vymedzuje a uskutočňuje spoločnú zahraničnú a bezpečnostnú politiku zahŕňajúcu všetky oblasti zahraničnej a bezpečnostnej politiky, ktorej cieľom je:

- chrániť spoločné hodnoty, základné záujmy, nezávislosť a celistvosť Únie v súlade so zásadami Charty Organizácie Spojených národov,

- posilniť bezpečnosť Únie vo všetkých smeroch,

- zachovať mier a posilniť medzinárodnú bezpečnosť v súlade so zásadami Charty Organizácie Spojených národov...“

7 Podľa článku 301 ES:

„Ak je v spoločnej pozícii alebo jednotnej akcii prijatej podľa ustanovení Zmluvy o Európskej únii týkajúcej sa spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky stanovený určitý postup, aby Spoločenstvo prerušilo alebo obmedzilo čiastočne alebo úplne hospodárske vzťahy s jednou alebo viacerými tretími krajinami, Rada prijme nevyhnutné naliehavé opatrenia, Rada koná kvalifikovanou väčšinou na návrh Komisie.“

8 Článok 60 ods. 1 ES uvádza:

„1. Ak sa činnosť Spoločenstva, ako ju predvída článok 301, pokladá za nevyhnutnú, môže Rada prijať potrebné naliehavé opatrenia v oblasti pohybu kapitálu a platieb so zreteľom na tretie krajiny, a to postupom vymedzeným v článku 301.

2. Bez toho, aby bol dotknutý článok 297 a za predpokladu, že Rada neprijme opatrenia podľa odseku 1, členský štát môže z vážnych politických dôvodov a z dôvodov naliehavosti prijať jednostranné opatrenia voči tretej krajine týkajúce sa pohybu kapitálu a platieb. Komisia a ostatné členské štáty musia byť o týchto opatreniach informované najneskôr do dátumu, keď nadobudnú platnosť.

...“

- 9 Nakoniec článok 295 ES uvádza, že „táto zmluva sa nedotýka úpravy vlastníckych vzťahov uplatňovanej v členských štátoch“.

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 10 Vzhľadom na vážne ohrozenie mieru v Libérii a vzhľadom na úlohu, ktorú v tejto súvislosti zohral bývalý prezident tohto štátu Charles Taylor, prijala Bezpečnostná rada Organizácie Spojených národov (ďalej len „Bezpečnostná rada“) od roku 1992 viacero rezolúcií týkajúcich sa tohto štátu na základe kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov.
- 11 Prvou z nich je rezolúcia 788 (1992) prijatá 19. novembra 1992, ktorej článok 8 uvádza, že „s cieľom nastolenia mieru a stability v Libérii všetky štáty okamžite uplatnia všeobecné a úplné embargo na všetky dodávky zbraní a vojenského materiálu do Libérie, kým [Bezpečnostná] rada nerozhodne inak“ [*neoficiálny preklad*].
- 12 Dňa 7. marca 2001 prijala Bezpečnostná rada s konštatovaním, že konflikt v Libérii sa urovnal, rezolúciu 1343 (2001), ktorou rozhodla o skončení platnosti zákazov uložených článkom 8 rezolúcie 788 (1992). Bezpečnostná rada však tiež konštatovala, že libérijská vláda aktívne podporuje ozbrojené skupiny rebelov v susedných štátoch, a prijala preto voči Libérii nový rad sankcií. Podľa článkov 5 až 7 tejto rezolúcie mali všetky štáty predovšetkým prijať opatrenia potrebné na zabránenie predaja alebo dodávok výzbroje a súvisiaceho materiálu do Libérie, priameho alebo nepriameho dovozu všetkých surových diamantov z Libérie, a vstupu na svoje územie alebo prechodu cez svoje územie niektorým osobám, ktoré sú spojené s libérijskou vládou alebo ktoré ju podporujú.

- 13 Článok 19 rezolúcie 1343 (2001) upravuje vytvorenie expertnej skupiny poverenej predovšetkým vyšetrovaním dodržiavania alebo porušovania opatrení uložených uvedenou rezolúciou a podaním správy Bezpečnostnej rade. Táto správa pod číslom S/2001/1015 bola postúpená predsedovi Bezpečnostnej rady 26. októbra 2001.
- 14 Dňa 22. decembra 2003 prijala Bezpečnostná rada rezolúciu 1521 (2003). Bezpečnostná rada s konštatovaním, že zmeny, ku ktorým došlo v Libérii, predovšetkým odchod bývalého prezidenta Charlesa Taylora a vytvorenie prechodnej národnej vlády v Libérii, ako aj pokrok v mierovom procese v Sierra Leone, vyžadujú, aby prehodnotila svoju akciu podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov, rozhodla o zrušení zákazov uložených predovšetkým v článkoch 5 až 7 svojej rezolúcie 1343 (2001). Tieto opatrenia však boli nahradené pozmenenými opatreniami. Podľa článkov 2, 4, 6 a 10 rezolúcie 1521 (2003) mali všetky členské štáty predovšetkým prijať opatrenia potrebné na zabránenie predaja alebo dodávok výzbroje a súvisiaceho materiálu do Libérie, vstupu na svoje územie alebo prechodu cez svoje územie jednotlivcom označeným výborom pre sankcie uvedeným v bode 15 nižšie, priameho alebo nepriameho dovozu všetkých surových diamantov pochádzajúcich z Libérie na svoje územie a dovozu akejkoľvek guľatiny a úžitkového dreva pochádzajúcich z Libérie na svoje územie.
- 15 V článku 21 rezolúcie 1521 (2003) Bezpečnostná rada rozhodla v súlade s článkom 28 svojho provizórneho vnútorného poriadku o vytvorení výboru Bezpečnostnej rady zloženého zo všetkých jej členov (ďalej len „výbor pre sankcie“) povereného najmä vytvorením a aktualizáciou zoznamu osôb, ktoré podľa článku 4 tejto rezolúcie predstavujú hrozbu pre mierový proces v Libérii alebo ktoré sú zapojené do činností, ktorých cieľom je narušenie mieru a stability v Libérii a v príľahlej oblasti, vrátane vysokých predstaviteľov vlády bývalého prezidenta Charlesa Taylora a ich manželov alebo manželiek, členov bývalých libérijských ozbrojených síl, ktorí s ním udržiavajú styky, osôb konajúcich v rozpore so zákazmi týkajúcimi sa obchodu so zbraňami, ako aj všetkých ostatných osôb patriacich k subjektom poskytujúcim finančnú alebo vojenskú pomoc ozbrojeným skupinám rebelov v Libérii alebo v štátoch regiónu.

- 16 Keďže Rada sa domnievala, že na vykonanie tejto rezolúcie je potrebná činnosť Spoločenstva, prijala 10. februára 2004 spoločnú pozíciu 2004/137/SZBP o reštriktívnych opatreniach voči Libérii a o zrušení spoločnej pozície 2001/357/SZBP (Ú. v. EÚ L 40, s. 35; Mim. vyd. 18/003, s. 41). Článok 2 tejto spoločnej pozície uvádza, že za podmienok stanovených v rezolúcii Bezpečnostnej rady 1521 (2003) prijímú členské štáty opatrenia potrebné na zabránenie vstupu na ich územie, ako aj prechodu cez svoje územie všetkým osobám označeným výborom pre sankcie.
- 17 Dňa 10. februára 2004 prijala Rada na základe článkov 60 ES a 301 ES nariadenie (ES) č. 234/2004 o určitých reštriktívnych opatreniach voči Libérii, a ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1030/2003 (Ú. v. EÚ L 40, s. 1; Mim. vyd. 18/003, s. 31).
- 18 Dňa 12. marca 2004 prijala Bezpečnostná rada rezolúciu 1532 (2004), ktorou mali byť najmä zmrazené finančné prostriedky Charlesa Taylora a niektorých jeho rodinných príslušníkov, ako aj jeho spojencov a spoločníkov. Podľa článku 1 tejto rezolúcie Bezpečnostná rada „rozhodla, že aby sa bývalému prezidentovi Libérie Charlesovi Taylorovi, členom jeho blízkej rodiny, predovšetkým Jewell Howard Taylorovej a Charlesovi Taylorovi ml., vysokým funkcionárom bývalého Taylorovho režimu alebo jeho spojencom či spoločníkom, označeným [výborom pre sankcie], zabránilo vo využívaní spreneverených finančných prostriedkov a majetku na účely vytvárania prekážok pri nastolovaní mieru a stability v Libérii a v príľahlej oblasti, všetky štáty musia s okamžitou platnosťou zmraziť finančné prostriedky, ďalšie finančné aktíva a hospodárske zdroje, ktoré sa v čase prijatia tejto rezolúcie alebo neskôr nachádzajú na ich území a ktoré sú vlastnené, alebo priamo či nepriamo kontrolované vyššie uvedenými osobami alebo osobami označenými [výborom pre sankcie], vrátane finančných prostriedkov, ďalších finančných aktív a hospodárskych zdrojov držaných subjektmi vlastnenými alebo priamo či nepriamo kontrolovanými ktoroukoľvek z týchto osôb, alebo ktorýmkoľvek osobami konajúcimi v ich mene alebo podľa ich príkazov, určenými [výborom pre sankcie], a zaistiť, aby ich štátni príslušníci alebo ktorékoľvek osoby na ich území tieto prostriedky ani ďalšie finančné prostriedky, ďalšie finančné aktíva a hospodárske zdroje priamo či nepriamo neposkytovali týmto osobám ani neumožnili ich využitie v prospech týchto osôb“.

- 19 Článok 2 rezolúcie 1532 (2004) stanovuje určitý počet výnimiek z opatrení uvedených v článku 1, predovšetkým pokiaľ ide o finančné prostriedky, iné finančné aktíva a hospodárske zdroje potrebné na pokrytie základných a mimoriadnych výdavkov dotknutých osôb. Tieto výnimky môžu štáty poskytnúť pod podmienkou, že výbor pre sankcie voči nim podľa okolností prípadu nenamietne alebo ich schváli.
- 20 V článku 4 rezolúcie 1532 (2004) Bezpečnostná rada poverila výbor pre sankcie, aby označil osoby a subjekty uvedené v článku 1 a oznámil ich zoznam všetkým štátom, upravoval a pravidelne aktualizoval tento zoznam a preskúmal ho každých šesť mesiacov.
- 21 V článku 5 rezolúcie 1532 (2004) Bezpečnostná rada rozhodla, že opatrenia uložené v článku 1 sa preskúmajú najmenej jedenkrát za rok, pričom prvé preskúmanie sa malo uskutočniť najneskôr 22. decembra 2004, a že v tom čase sa rozhodne, aké ďalšie opatrenia sa prijímú.
- 22 Keďže Rada sa domnievala, že na vykonanie tejto rezolúcie je potrebná činnosť Spoločenstva, prijala 29. apríla 2004 spoločnú pozíciu 2004/487/SZBP o ďalších reštriktívnych opatreniach voči Libérii (Ú. v. EÚ L 162, s. 116; Mím. vyd. 18/003, s. 155). Táto spoločná pozícia nariaďuje zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov vlastnených priamo či nepriamo osobami a subjektmi uvedenými v článku 1 rezolúcie 1532 (2004), a to za rovnakých podmienok, aké sú uvedené v tejto rezolúcii.
- 23 Dňa 29. apríla 2004 prijala Rada na základe článkov 60 ES a 301 ES nariadenie (ES) č. 872/2004 o ďalších reštriktívnych opatreniach voči Libérii (Ú. v. EÚ L 162, s. 32; Mím. vyd. 18/003, s. 148).

24 Podľa odôvodnenia č. 4 tohto nariadenia je potrebné zmrazenie finančných prostriedkov Charlesa Taylora a jeho spoločníkov „s ohľadom na negatívny dosah prevodu spreneverených finančných prostriedkov a aktív na Libériu a využívanie týchto spreneverených finančných prostriedkov Charlesom Taylorom a jeho spoločníkmi na narušenie mieru a stability v Libérii a v regióne“.

25 Podľa odôvodnenia č. 6 tohto nariadenia tieto opatrenia „patria do rozsahu pôsobnosti zmluvy“ a „preto s cieľom vyhnúť sa akémukoľvek narušeniu hospodárskej súťaže je potrebná legislatíva spoločenstva na ich zavedenie s ohľadom na spoločenstvo [na ich vykonanie v celom Spoločenstve — *neoficiálny preklad*]“.

26 Článok 1 nariadenia č. 872/2004 stanovuje, ako treba chápať výrazy „finančné prostriedky“, „zmrazenie finančných prostriedkov“, „hospodárske zdroje“ a „zmrazenie hospodárskych zdrojov“.

27 Podľa článku 2 nariadenia č. 872/2004:

„1. Všetky finančné prostriedky a hospodárske zdroje vo vlastníctve alebo pod kontrolou, priamo alebo nepriamo, bývalého libérijského prezidenta Charlesa Taylora, Jewell Howard Taylorovej a Charlesa Taylora ml. a týmito osobami a subjektami, stanovenými Sankčným výborom a uvedenými v prílohe I, sa zmrazujú:

a) ostatní blízki rodinní príslušníci bývalého libérijského prezidenta Charlesa Taylora;

- b) vyšší úředníci bývalého Taylorovho režimu a ostatní blízkí spojenci a spoločníci;
- c) právnické osoby, orgány alebo subjekty, ktoré sú vo vlastníctve alebo pod kontrolou, priamo alebo nepriamo vyššie uvedených osôb;
- d) akákoľvek fyzická alebo právnická osoba konajúca v mene alebo na pokyn vyššie uvedených osôb.

2. Žiadne finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje sa nesprístupnia, priamo alebo nepriamo, fyzickým alebo právnickým osobám uvedeným v prílohe I alebo v ich prospech.

3. Vedomá a úmyselná účasť na činnostiach, ktorých cieľom alebo dôsledkom je priame alebo nepriame obchádzanie opatrení uvedených v ods. 1 a 2, je zakázaná.“

28 Príloha I k nariadeniu 872/2004 obsahuje zoznam fyzických alebo právnických osôb, orgánov a subjektov uvedených v článku 2. Jeho pôvodná verzia meno žalobcu neobsahuje.

29 Podľa článku 11 písm. a) nariadenia č. 872/2004 je Komisia oprávnená zmeniť a doplniť prílohu I k tomuto nariadeniu na základe rozhodnutí Bezpečnostnej rady alebo výboru pre sankcie.

30 Podľa článku 3 nariadenia č. 872/2004:

„1. Odlišne od článku 2 môžu príslušné orgány členských štátov uvedené v prílohe II povoliť uvoľnenie určitých zmrazených finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov alebo sprístupnenie určitých zmrazených finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov, ak sa príslušný orgán presvedčil, že príslušné finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje sú:

- a) potrebné na základné výdavky vrátane platieb za potraviny, nájom alebo hypotéku, lieky a liečebnú starostlivosť, dane, poisťné a poplatky za verejné služby;
- b) určené výhradne na platby rozumných profesionálnych poplatkov a úhradu vzniknutých výdavkov spojených s poskytovaním právnych služieb;
- c) určené výhradne na úhradu poplatkov alebo servisných poplatkov za rutinné vlastníctvo a udržiavanie zmrazených finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov;

za predpokladu, že Sankčnému výboru oznámil úmysel povoliť prístup k takým finančným prostriedkom a hospodárskym zdrojom a do dvoch dní od takeého oznámenia neobdržal negatívne rozhodnutie Sankčného výboru.

2. Odlišne od článku 2 môžu príslušné orgány členských štátov, ktoré sú uvedené v prílohe II, povoliť uvoľnenie určitých zmrazených finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov alebo sprístupnenie určitých zmrazených finančných

prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov, ak sa príslušný orgán presvedčil, že finančné prostriedky alebo hospodárske zdroje sú potrebné na mimoriadne výdavky a za predpokladu, že príslušný orgán oznámil toto rozhodnutie Sankčnému výboru a že toto rozhodnutie bolo týmto výborom schválené.“

31 Dňa 15. júna 2004 prijal výbor pre sankcie smernice na vykonanie článkov 1 a 4 rezolúcie 1532 (2004) (ďalej len „smernice výboru pre sankcie“).

32 Bod 2 týchto smerníc nazvaný „Aktualizácia a vedenie zoznamu osôb, ktorých sa týka zmrazenie aktív“ stanovuje v písmene b), že výbor pre sankcie starostlivo preskúma žiadosti o aktualizáciu tohto zoznamu, ktoré mu predložia členské štáty, a v písmene d), že výbor pre sankcie preskúma tento zoznam raz za šesť mesiacov najmä s ohľadom na akúkoľvek predloženú žiadosť o výmaz mena jednotlivcov a/alebo subjektov (pozri nasledujúci bod).

33 Bod 4 smerníc výboru pre sankcie nazvaný „Výmaz zo zoznamu“ stanovuje:

„a) bez toho, aby boli dotknuté platné postupy, žiadateľ (osoba(y) a/alebo subjekty uvedené na zozname vytvorenom [výborom pre sankcie]) môže podať vláde krajiny, v ktorej má bydlisko alebo ktorej je štátnym príslušníkom, žiadosť o preskúmanie svojho prípadu. Žiadateľ musí svoju žiadosť o výmaz zo zoznamu odôvodniť, poskytnúť relevantné informácie a požiadať o podporu tejto žiadosti;

b) vláda, ktorej je žiadosť adresovaná („požiadaná vláda“) musí preskúmať všetky relevantné informácie a potom sa obrátiť na vládu(y), ktorá(é) navrhla(i) zápis

na zoznam [„oznamujúca(e) vláda(y)“], aby požiadala o doplňujúce informácie a prekonzultovala žiadosť o výmaz zo zoznamu;

- c) vláda(y), ktorá(é) pôvodne žiadala(i) o zapísanie mena na zoznam, môže(u) tiež požiadať krajinu, v ktorej má žiadateľ bydlisko alebo ktorej je štátnym príslušníkom, o doplňujúce informácie. Požiadaná vláda a oznamujúca(e) vláda(y) sa môžu počas týchto bilaterálnych konzultácií v prípade potreby poradiť s predsedom [výboru pre sankcie];

- d) ak chce požiadaná vláda po preskúmaní doplňujúcich informácií vyhovieť žiadosti o výmaz mena zo zoznamu, musí sa snažiť presvedčiť oznamujúcu(e) vládu(y), aby spoločne alebo samostatne predložili žiadosť o výmaz [výboru pre sankcie]. Požiadaná vláda môže predložiť [výboru pre sankcie] žiadosť o výmaz v rámci konkludentného schvaľovacieho postupu opísaného v pododsekoch b) a c) článku 3 vyššie bez toho, aby túto žiadosť sprevádzala žiadosť oznamujúcej (ich) vlády(vlád);

- e) predseda predbežne odpovie na každú žiadosť o výmaz zo zoznamu, ktorá nie je preskúmaná v obvyklej lehote dvoch dní alebo počas predĺženej lehoty.“

34 Dňa 14. júna 2004 rozhodol výbor pre sankcie o zmene zoznamu osôb a subjektov, na ktoré sa uplatnia opatrenia uvedené v článku 1 rezolúcie 1532 (2004) Bezpečnostnej rady. Na tomto zmenenom zozname sa objavuje meno žalobcu, ktorý je v ňom označený ako majiteľ spoločnosti Exotic Tropical Timber Enterprises a jeden z hlavných finančných podporovateľov bývalého prezidenta Charlesa Taylora.

- 35 Nariadením Komisie (ES) č. 1149/2004 z 22. júna 2004, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 872/2004 (Ú. v. EÚ L 222, s. 17), bola príloha I k nariadeniu č. 872/2004 nahradená prílohou k nariadeniu č. 1149/2004. Táto nová príloha I obsahuje vo svojom bode 13 meno žalobcu identifikované takto:

„Leonid Minin [alias a) Blavstein, b) Blyuvshstein, c) Blyafshtein, d) Bluvshstein, e) Blyufshstein, f) Vladimir Abramovich Kerler, g) Vladimir Abramovich Popiloveski, h) Vladimir Abramovich Popela, i) Vladimir Abramovich Popelo, j) Wulf Breslan, k) Igor Osols]. Dátum narodenia: a) 14. december 1947, b) 18. október 1946, c) neznámy]. Národnosť: ukrajinská. Nemecké pasy (meno: Minin): a) 5280007248D, b) 18106739D. Izraelské pasy: a) 6019832 (6/11/94 — 5/11/99), b) 9001689 (23/1/97 — 22/1/02), c) 90109052 (26/11/97). Ruský pas: KI0861177; Bolívijský pas: 65118; Grécky pas: žiadne údaje. Majiteľ firmy Exotic Tropical Timber Enterprises.“

- 36 Dňa 21. decembra 2004 prijala Bezpečnostná rada rezolúciu 1579 (2004). Po tom čo predovšetkým preskúmala opatrenia stanovené v článku 1 rezolúcie 1532 (2004) a usúdila, že situácia v Libérii naďalej predstavuje hrozbu pre medzinárodný mier a bezpečnosť v regióne, Bezpečnostná rada poznamenala, že tieto opatrenia zostanú v platnosti, aby sa bývalému prezidentovi Charlesovi Taylorovi, jeho najbližším rodinným príslušníkom, vysokým predstaviteľom bývalého Taylorovho režimu alebo jeho spojencom či spoločníkom zabránilo vo využívaní spreneverených finančných prostriedkov a majetku na kladenie prekážok pri nastoľovaní mieru a stability v Libérii a v príľahlej oblasti, a znovu potvrdila svoj úmysel prehodnotiť tieto opatrenia najmenej jedenkrát za rok.
- 37 Dňa 2. mája 2005 výbor pre sankcie rozhodol o doplnení ďalších osobných údajov na zoznam osôb, skupín a subjektov uvedených v článku 1 rezolúcie Bezpečnostnej rady 1532 (2004).

38 Nariadením Komisie (ES) č. 874/2005 z 9. júna 2005, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 872/2004 (Ú. v. EÚ L 146, s. 5, ďalej len „napadnuté nariadenie“), bola príloha I k nariadeniu č. 872/2004 nahradená prílohou k napadnutému nariadeniu. Táto nová príloha I obsahuje vo svojom bode 14 meno žalobcu identifikované takto:

„Leonid Yukhimovich Minin [alias a) Blavstein, b) Blyuvshstein, c) Blyafshtein, d) Bluvshstein, e) Blyufshstein, f) Vladamir Abramovich Kerler g) Vladimir Abramovich Kerler, h) Vladimir Abramovich Popilo-Veski, i) Vladimir Abramovich Popiloveski, j) Vladimir Abramovich Popela, k) Vladimir Abramovich Popelo, l) Wulf Breslan, m) Igor Osols]. Dátum narodenia: a) 14.12.1947, b) 18.10.1946. Miesto narodenia: Odessa, ZSSR (teraz Ukrajina). Národnosť: izraelská. Sfalšované nemecké pasy (meno: Minin): a) 5280007248D, b) 18106739D. Izraelské pasy: a) 6019832 (platný 6.11.1994 — 5.11.1999), b) 9001689 (platný 23.1.1997 — 22.1.2002), c) 90109052 (vydaný 26.11.1997). Ruský pas: KI0861177; bolívijský pas: 65118; Grécky pas: žiadne údaje. Ďalšie informácie: majiteľ spol. Exotic Tropical Timber Enterprises.“

39 Dňa 20. decembra 2005 prijala Bezpečnostná rada rezolúciu 1647 (2005). Po tom čo predovšetkým preskúmala opatrenia stanovené v článku 1532 (2004) a usúdila, že situácia v Libérii naďalej ohrozuje medzinárodný mier a bezpečnosť v regióne, Bezpečnostná rada poznamenala, že tieto opatrenia zostávajú v platnosti, a znovu potvrdila svoj úmysel prehodnotiť ich najmenej jedenkrát za rok.

Konanie

40 Pán Leonid Minin návrhom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 3. septembra 2004, zaregistrovaným pod číslom T-362/04, podal podľa článku 230 štvrtého odseku ES žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

- 41 Predseda druhej komory Súdu prvého stupňa uzneseniami z 8. decembra 2004 a 21. februára 2005 vyhovel návrhom na vstup Rady a Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska do konania ako vedľajších účastníkov na podporu Komisie. Rada predložila svoje vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania v stanovených lehotách. Spojené kráľovstvo listom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 19. apríla 2005 oznámilo Súdu prvého stupňa, že sa vzdáva predloženia vyjadrenia vedľajšieho účastníka konania, pričom si vyhradilo právo zúčastniť sa na prípadnom pojednávaní.
- 42 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (druhá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa písomne položil účastníkom konania otázky, pričom ich vyzval, aby na ne písomne odpovedali na účely pojednávania. Žalobca a žalovaná tejto žiadosti vyhovel.
- 43 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 13. septembra 2006 s výnimkou Spojeného kráľovstva, ktoré sa ospravedlnilo.

Návrhy účastníkov konania

- 44 Žalobca vo svojej žalobe navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil bod 13 prílohy k nariadeniu č. 1149/2004,

— zrušil toto nariadenie ako celok,

— určil, že nariadenia č. 872/2004 a 1149/2004 sa na základe článku 241 ES neuplatnia.

45 Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu čiastočne ako neprípustnú a čiastočne ako nedôvodnú,

— zamietol nové žalobné dôvody uvedené v replike ako neprípustné alebo nedôvodné,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

46 Rada vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania navrhuje, aby Súd prvého stupňa žalobu zamietol.

47 Žalobca vo svojej písomnej odpovedi na otázky položené Súdom prvého stupňa uvádza, že vzhľadom na prijatie nariadenia č. 874/2005 chce zmeniť svoje pôvodné návrhy. Navrhuje teraz, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil bod 14 prílohy k napadnutému nariadeniu,

— zrušil nariadenie č. 872/2004 v znení zmien a doplnení vykonaných napadnutým nariadením, v rozsahu, v akom vo svojom článku 2 stanovuje zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov žalobcu.

48 Na pojednávaní žalobca jednak vzal späť druhú časť svojich návrhov zmenených týmto spôsobom, a jednak navrhol, aby bola žalovaná zaviazaná na náhradu trov konania, čo sa zaznamenalo v zápisnici z pojednávania.

O prípustnosti a predmete žaloby

49 Prvou časťou pôvodných návrhov žalobcu, formulovaných spôsobom uvedeným v bode 44 vyššie, sa navrhuje zrušenie bodu 13 prílohy k nariadeniu č. 1149/2004, ktorá nahradila prílohu I k nariadeniu č. 872/2004.

50 Keďže takto nahradená príloha I k nariadeniu č. 872/2004 bola sama v priebehu konania nahradená prílohou k napadnutému nariadeniu, účastníci konania boli vyzvaní, aby predložili svoje písomné pripomienky k dôsledkom, ktoré treba vyvodiť z tejto novej skutočnosti pre pokračovanie v prebiehajúcom konaní.

51 Žalobca teda preformuloval svoje návrhy spôsobom uvedeným v bode 47 vyššie. Vzhľadom na okolnosti prejednáwanej veci Komisia nevzniesla námietky, pokiaľ ide o princíp takého preformulovania. Takéto preformulovanie je v zásade skutočne v súlade s judikatúrou Súdu prvého stupňa, podľa ktorej, pokiaľ je opatrenie zmrazenia finančných prostriedkov jednotlivca v priebehu konania nahradené opatrením s rovnakým predmetom, treba toto opatrenie považovať za novú skutočnosť, ktorá umožňuje žalobcovi upraviť svoje návrhy, žalobné dôvody

a tvrdenia tak, aby sa vzťahovali na neskoršie opatrenie (pozri rozsudky Súdu prvého stupňa z 21. septembra 2005, Yusuf a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, T-306/01, Zb. s. II-3533, v súčasnosti preskúmaný v konaní o odvolaní, ďalej len „rozsudok Yusuf“, body 71 až 74, a Kadi/Rada a Komisia, T-315/01, Zb. s. II-3649, v súčasnosti preskúmaný v konaní o odvolaní, ďalej len „rozsudok Kadi“, body 52 až 55 a tam citovanú judikatúru).

52 Okrem toho, keďže žalobca v priebehu pojednávania vzal späť druhú časť svojich návrhov, ktoré boli takto preformulované, stačí konštatovať, že jediným predmetom žaloby je odteraz návrh na zrušenie bodu 14 prílohy k napadnutému nariadeniu, ktoré ponecháva meno žalobcu na zozname osôb, ktorých finančné prostriedky musia byť zmrazené v súlade s nariadením č. 872/2004.

53 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že napadnuté nariadenie je skutočne nariadením v zmysle článku 249 ES (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok Yusuf, body 184 až 188) a nie súborom individuálnych rozhodnutí, ako nesprávne tvrdí žalobca. Bod 14 prílohy k tomuto nariadeniu má rovnako povahu nariadenia a v rozpore s tvrdením Komisie, teda nepredstavuje individuálne rozhodnutie adresované žalobcovi. To však nemení nič na tom, že žalobca je týmto aktom priamo a individuálne dotknutý, keďže je menovite uvedený v spomínanom bode 14 jeho prílohy (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudky Súdu prvého stupňa Yusuf, bod 186, a z 12. júla 2006, Ayadi/Rada, T-253/02, Zb. s. II-2139, v súčasnosti preskúmaný v konaní o odvolaní, ďalej len „rozsudok Ayadi“, bod 81). V tomto rozsahu je návrh žalobcu na jeho zrušenie prípustný.

O veci samej

1. Skutkové tvrdenia účastníkov konania

54 Žalobca vyhlasuje, že sa volá Leonid Minin a že je izraelským štátnym príslušníkom s bydliskom v Tel Avive (Izrael), aj keď čase skutočností rozhodných pre

prejednávanej vec mal pobyt v Taliansku. Žalobca dodáva, že v dôsledku prijatia nariadenia č. 1149/2004 boli zmrazené všetky jeho finančné prostriedky a hospodárske zdroje v Spoločenstve, takže už nie je schopný ani starať sa o svojho syna, ani pokračovať vo svojich činnostiach konateľa spoločnosti na dovoz a vývoz dreva. Žalobca okrem toho zdôrazňuje, že trestné stíhanie z dôvodu obchodovania so zbraňami, ktoré sa proti nemu viedli v Taliansku, boli zastavené.

- 55 Komisia a Rada však v tejto súvislosti odkazujú na správu expertnej skupiny uvedenej v článku 19 rezolúcie 1343 (2001) (pozri bod 13 vyššie) z 26. októbra 2001. Podľa týchto inštitúcií vyplýva predovšetkým z článkov 15 až 17 a 207 a nasledujúcich tejto správy, že žalobca disponoval pri svojom zadržení talianskymi orgánmi 5. augusta 2000 niekoľkými dokumentmi, z ktorých vyplývalo jeho zapojenie do obchodu so zbraňami určenými pre Libériu. Žalobca pri svojom výsluchu expertnou skupinou vo väzbe priznal svoju úlohu vo viacerých transakciách v rámci tohto obchodu. Dôvody zastavenia trestného stíhania žalobcu v Taliansku boli založené na nedostatku miestnej príslušnosti talianskych súdov na rozhodnutie v rámci trestných stíhaní proti žalobcovi v tomto členskom štáte.

2. Právny stav

- 56 Žalobca na podporu svojich návrhov uvádza dva žalobné dôvody, pričom prvý z nich je založený na nedostatku právomoci Spoločenstva na prijatie nariadenia č. 872/2004, nariadenia č. 1149/2004 a napadnutého nariadenia (ďalej spolu len „napadnuté nariadenia“), a druhý je založený na porušení jeho základných práv.

O prvom žalobnom dôvode založenom na nedostatku právomoci Spoločenstva na prijatie napadnutých nariadení

- 57 Tento žalobný dôvod sa delí na dve časti, pričom druhá z nich bola rozvinutá v štádiu repliky.

O prvej časti

— Tvrdenia účastníkov konania

- 58 Prvou časťou tohto žalobného dôvodu žalobca tvrdí, po prvé, že rezolúcie Bezpečnostnej rady sa týkajú výlučne štátov, ktorým sú určené, a že sa nemajú vzťahovať priamo na jednotlivcov, na rozdiel od nariadení Spoločenstva, ktoré majú v členských štátoch priame účinky *erga omnes*. Napadnuté nariadenia teda dodali „pridanú hodnotu“ sankciám stanoveným v rezolúciách Bezpečnostnej rady, ktorých ustanovenia prijali, teda priamy účinok na území Únie, čo nie je odôvodnené z normatívneho hľadiska. Spoločenstvo totiž disponuje len právomocami, ktoré mu boli zverené. Konkrétne z článku 295 ES vyplýva, že Spoločenstvo nedisponuje vlastnými právomocami, pokiaľ ide o režim vlastníctva. Nemá preto právomoc prijímať akty, ktorými sú jednotlivci zbavení svojho vlastníctva. Táto úloha prináleží členským štátom, ktoré majú podľa žalobcu ako jedinú právomoc poskytnúť priamy a záväzný účinok individuálnym hospodárskym sankciám prijatým Bezpečnostnou radou.
- 59 Žalobca tvrdí, po druhé, že adresátmi opatrení stanovených v článkoch 60 ES a 301 ES sú tretie krajiny. Tieto články preto nepredstavujú vhodný právny základ na prijatie trestných alebo prevenčných opatrení, ktoré sa vzťahujú na jednotlivcov

a majú voči nim priamy účinok. Také opatrenia nepatria do právomoci Spoločenstva na rozdiel jednak od obmedzujúcich opatrení obchodného charakteru prijatých proti Libérii nariadením č. 234/2004, a jednak od opatrení obchodného embarga proti Iraku preskúmaných Súdom prvého stupňa v rozsudku z 28. apríla 1998, Dorsch Consult/Rada a Komisia (T-184/95, Zb. s. II-667).

- 60 Svojvoľná povaha režimu zavedeného napadnutými nariadeniami vyplýva z jeho porovnania s režimom zavedeným nariadením Rady (ES) č. 1294/1999 o zmrazení finančných prostriedkov a o zákaze investícií vo vzťahu k Federálnej republike Juhoslávií (FRJ) a o zrušení nariadenia (ES) č. 1295/98 a nariadenia (ES) č. 1607/98 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 153, s. 63). Žalobca uvádza, že osoby, na ktoré sa vzťahuje posledné uvedené nariadenie, sa podľa jeho článku 2 považovali za osoby „konajúce alebo predstierajúce konanie na účet alebo v mene“ dotknutých vlád. Dodáva, že nariadenie č. 1294/1999 obsahovalo normy určené členským štátom a že preformulovalo opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov už uplatňované členskými štátmi na vnútroštátnej úrovni.
- 61 Žalobca na pojednávaní rozvinul variant tejto druhej časti svojej argumentácie tvrdením, že Charles Taylor bol zbavený moci v Libérii už pred prijatím napadnutých nariadení a preto sa tieto nariadenia už nemohli opierať len o články 60 ES a 301 ES, ale mali sa zakladať aj na dodatočnom právnom základe článku 308 ES. Odvoláva sa v tomto zmysle na body 125 a nasledujúce rozsudku Yusuf.
- 62 Žalobca tvrdí, po tretie, že zmrazenie jeho aktív nemá žiadnu súvislosť s cieľom „vyhnúť sa akémukoľvek narušeniu hospodárskej súťaže“ uvedeným v odôvodnení č. 6 nariadenia č. 872/2004, keďže neexistuje žiadna dohoda medzi podnikmi. Žalobca ďalej vyhlasuje, že nechápe, ako by kapitál, ktorý bol získaný protiprávne, ale má vzhľadom na hospodárstvo Únie len nepatrnú výšku, mohol narušiť režim voľného pohybu kapitálu.

- 63 Komisia a Rada spochybňujú dôvodnosť všetkých tvrdení uvedených žalobcom v priebehu písomnej časti konania. Rovnaké alebo podobné tvrdenia boli okrem toho odmietnuté Súdom prvého stupňa v rozsudkoch Yusuf, Kadi a Ayadi.
- 64 Pokiaľ ide o argumentáciu rozvinutú žalobcom na pojednávaní na základe bodov 125 a nasledujúcich rozsudku Yusuf (pozri bod 61 vyššie), Komisia sa domnieva, že predstavuje nový žalobný dôvod, ktorého uvedenie v priebehu konania zakazuje článok 48 ods. 2 rokovacieho poriadku, keďže nie je založený na právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 65 Žalobca v podstate tvrdí, že len členské štáty majú právomoc prijatím opatrení s priamym a záväzným účinkom voči jednotlivcom vykonať hospodárske sankcie, ktoré voči nim nariadila Bezpečnostná rada.
- 66 Túto argumentáciu treba hneď odmietnuť z dôvodov, ktoré sú v podstate zhodné s dôvodmi uvedenými v rozsudkoch Yusuf (body 107 až 171), Kadi (body 87 až 135) a Ayadi (body 87 až 92) (pozri v súvislosti s možnosťou súdu Spoločenstva odôvodniť rozsudok odkazom na skorší rozsudok, ktorým sa rozhodlo o v podstate zhodných otázkach, rozsudok Súdneho dvora z 25. októbra 2005, Crailsheimer Volksbank, C-229/04, Zb. s. I-9273, body 47 až 49, a rozsudok Ayadi, bod 90; pozri v tomto zmysle aj uznesenie Súdneho dvora z 5. júna 2002, Aalborg Portland/Komisia, C-204/00 P, Zb. s. II-123, bod 29, a analogicky rozsudok Súdneho dvora z 1. júla 1999, Alexopoulou/Komisia, C-155/98 P, Zb. s. I-4069, body 13 a 15).

- 67 Súd prvého stupňa totiž jednak v rozsudkoch Yusuf, Kadi a Ayadi rozhodol, že v celom rozsahu, v ktorom Spoločenstvo na základe Zmluvy ES prevzalo právomoci predtým vykonávané členskými štátmi v oblasti uplatňovania Charty Organizácie Spojených národov, sú ustanovenia tejto Charty záväzné pre Spoločenstvo (rozsudok Yusuf, bod 253) a že Spoločenstvo je povinné na základe samotnej Zmluvy, ktorou bolo založené, prijať pri výkone svojich právomocí všetky opatrenia potrebné na to, aby umožnilo svojim členským štátom splniť povinnosti, ktoré im z uvedenej Charty vyplývajú (rozsudok Yusuf, bod 254).
- 68 Súd prvého stupňa okrem toho v tých istých rozsudkoch rozhodol, že Spoločenstvo má právomoc prijať obmedzujúce opatrenia postihujúce priamo jednotlivcov na základe článkov 60 ES a 301 ES, pokiaľ to stanovuje spoločná pozícia alebo jednotná akcia prijatá na základe ustanovení Zmluvy EÚ týkajúcich sa SZBP a pokiaľ tieto opatrenia skutočne smerujú k prerušeniu alebo k čiastočnému alebo úplnému obmedzeniu hospodárskych vzťahov s jednou alebo viacerými tretími krajinami (rozsudok Yusuf, body 112 až 116). Naopak, obmedzujúce opatrenia, ktoré nevykazujú žiadny vzťah k územiu alebo vládnomu režimu tretej krajiny, nemôžu byť založené len na týchto ustanoveniach (rozsudok Yusuf, body 125 až 157). Spoločenstvo má však právomoc prijať také opatrenia na základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES (rozsudky Yusuf, body 158 až 170, a Ayadi, body 87 až 89).
- 69 V prejednávanej veci však Rada v spoločnej pozícii 2004/487 prijatej podľa ustanovení hlavy V Zmluvy EÚ konštatovala, že na vykonanie niektorých obmedzujúcich opatrení voči Charlesovi Taylorovi a jeho spoločníkom je v súlade s rezolúciou Bezpečnostnej rady 1532 (2004) nevyhnutná činnosť Spoločenstva, a Spoločenstvo vykonalo tieto opatrenia prijatím napadnutých nariadení (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok Yusuf, bod 255).
- 70 Vzhľadom na osobitné okolnosti prejednávanej veci je však potrebné uviesť, že právnym základom napadnutých nariadení sú len články 60 ES a 301 ES. Treba preto overiť, bez ohľadu na to, či sa argumentácia rozvinutá žalobcom v tejto súvislosti na

pojednávani na základe bodov 125 a nasledujúcich rozsudku Yusuf (pozri bod 61 vyššie) klasifikuje ako nový žalobný dôvod alebo nie, či sankcie postihujúce žalobcu ako spoločníka bývalého prezidenta Libérie Charlesa Taylora skutočne smerujú k úplnému alebo čiastočnému prerušeniu alebo obmedzeniu hospodárskych vzťahov s treťou krajinou, čo vedie k overeniu, či vykazujú dostatočný vzťah s územím alebo vládnym režimom takej krajiny.

- 71 Súdny dvor sa domnieva, že to tak je vzhľadom na rezolúcie Bezpečnostnej rady, spoločné pozície SZBP a akty Spoločenstva dotknuté v prejednávanej veci, a to aj napriek tomu, že Charles Taylor bol v auguste 2003 zbavený prezidentskej právomoci.
- 72 Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Bezpečnostnej rady, ktorú Súdu prvého stupňa neprináleží spochybňovať, totiž situácia v Libérii naďalej ohrozuje mier a medzinárodnú bezpečnosť v regióne, a obmedzujúce opatrenia prijaté voči Charlesovi Taylorovi a jeho spoločníkom sú nevyhnutné, aby sa im zamedzilo v používaní finančných prostriedkov a majetku, ktoré spreneverili, aby zabránili opätovnému nastoleniu mieru a stability v tomto štáte a v regióne (pozri najmä body 12, 14, 15, 18 a 36 vyššie, pokiaľ ide o obdobie 2001 — 2005, a bod 39 vyššie, pokiaľ ide o obdobie po 20. decembri 2005).
- 73 Rovnako je podľa odôvodnenia č. 4 nariadenia č. 872/2004 potrebné zmrazenie finančných prostriedkov Charlesa Taylora a jeho spoločníkov „s ohľadom na negatívny dosah prevodu spreneverených finančných prostriedkov a aktív na Libériu a využívanie týchto spreneverených finančných prostriedkov Charlesom Taylorom a jeho spoločníkmi na narušenie mieru a stability v Libérii a v regióne“.

- 74 Súd prvého stupňa sa domnieva, že keďže orgán, ktorému medzinárodné spoločenstvo zverilo hlavnú úlohu pri udržiavaní mieru a medzinárodnej bezpečnosti, zastáva názor, že Charles Taylor a jeho spoločníci sú naďalej schopní narušiť mier v Libérii a v susedných krajinách, obmedzujúce opatrenia prijaté voči nim vykazujú vzťah k územiau alebo vládnemu režimu tejto krajiny, ktorý je dostatočný na to, aby sa mohli považovať za opatrenia, ktoré smerujú k tomu, aby Spoločenstvo „prerušilo alebo obmedzilo čiastočne alebo úplne hospodárske vzťahy s... tre[tou] krajin[ou]“ v zmysle článkov 60 ES a 301 ES. Spoločenstvo má teda právomoc prijať dotknuté opatrenia na základe týchto ustanovení.
- 75 Ďalšie tvrdenia, ktoré žalobca konkrétnejšie uvádza v rámci prvej časti prvého žalobného dôvodu, nemôžu toto posúdenie spochybniť.
- 76 Pokiaľ ide o tvrdenie, že napadnuté nariadenia protiprávne dodali rezolúciám Bezpečnostnej rady „pridanú hodnotu“ z dôvodu priameho účinku, ktorý majú na území Spoločenstva, Komisia ho správne odmieta jednak s odkazom na to, že články 60 ES a 301 ES neobmedzujú výber aktov zaisťujúcich ich vykonanie, a jednak s odkazom na to, že rezolúcia 1532 (2004) nestanovuje žiadne osobitné obmedzenia formy vykonávacích opatrení, ktoré majú členské štáty OSN prijať buď priamo, alebo ako v prejednávanej veci prostredníctvom medzinárodných organizácií ktorých sú členmi. Táto rezolúcia naopak požaduje na účely svojho vykonania prijatie „potrebných opatrení“. Komisia a Rada v tejto súvislosti správne tvrdia, že prijatie nariadenia Spoločenstva je odôvodnené zjavnými dôvodmi jednotnosti a účinnosti a umožňuje zabrániť tomu, aby finančné prostriedky dotknutých osôb boli prevedené alebo skryté v dobe, ktorú členské štáty potrebujú na vykonanie smernice alebo rozhodnutia vo vnútroštátnom práve.
- 77 Pokiaľ ide o tvrdenie, že Spoločenstvo porušilo článok 295 ES tým, že nariadilo zmrazenie finančných prostriedkov jednotlivcov, stačí aj za predpokladu, že opatrenia dotknuté v prejednávanej veci zasahujú do úpravy vlastníckych vzťahov

(pozri v tejto súvislosti rozsudok Yusuf, bod 299) uviesť, že bez ohľadu na predmetné ustanovenie iné ustanovenia Zmluvy oprávňujú Spoločenstvo na prijatie sankčných alebo obranných opatrení, ktoré zasahujú do vlastníckeho práva jednotlivcov. Tak je to predovšetkým v oblasti hospodárskej súťaže (článok 83 ES) a obchodnej politiky (článok 133 ES). Je to tak aj v prípade opatrení, ktoré sú rovnako ako v prejednávanej veci prijaté na základe článkov 60 ES a 301 ES.

78 Čo sa nakoniec týka tvrdenia, že zmrazenie finančných prostriedkov žalobcu nemá žiadnu súvislosť s cieľom „vyhnúť sa akémukoľvek narušeniu hospodárskej súťaže“ uvedeným v odôvodnení č. 6 nariadenia č. 872/2004, je pravda, že tvrdenie o existencii nebezpečenstva narušenia hospodárskej súťaže, ktorému sa chce napadnuté nariadenie podľa svojej preambuly vyhnúť, nie je presvedčivé (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudky Yusuf, body 141 až 150, a Kadi, body 105 až 114).

79 Ako však pripomenul Súd prvého stupňa v bode 165 rozsudku Ayadi, odôvodnenie nariadenia treba preskúmať ako celok. Podľa judikatúry formálna vada, ktorú v prípade nariadenia predstavuje skutočnosť, že jedno z jeho odôvodnení obsahuje nesprávny skutkový údaj, nemôže viesť k jeho zrušeniu, ak jeho ostatné odôvodnenia poskytujú samy osebe dostatočné odôvodnenie (rozsudok Súdneho dvora z 20. októbra 1987, Španielsko/Rada a Komisia, 119/86, Zb. s. 4121, bod 51, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. januára 1999, Neue Maxhütte Stahlwerke a Lech-Stahlwerke/Komisia, T-129/95, T-2/96 a T-97/96, Zb. s. II-17, bod 160). Tak je to v prejednávanej veci.

80 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že odôvodnenie požadované článkom 253 ES musí jasne a jednoznačne uvádzať úvahy Rady tak, aby sa dotknutým osobám umožnilo spoznať zdôvodnenie prijatého opatrenia a súdu Spoločenstva vykonať jeho kontrolu. Dodržanie povinnosti odôvodnenia sa okrem toho musí posudzovať nielen s ohľadom na znenie aktu, ale takisto s ohľadom na jeho súvislosti, ako aj súhrn právnych noriem upravujúcich dotknutú oblasť. Pokiaľ ide, ako v prejednávanej veci, o akt určený na všeobecné uplatnenie, odôvodnenie sa môže obmedziť jednak na uvedenie celkovej situácie, ktorá viedla k jeho prijatiu, jednak na

uviedenie všeobecných cieľov, ktoré sa usiluje dosiahnuť (pozri rozsudok Súdneho dvora z 10. januára 2006, *International Air Transport Association a i.*, C-344/04, Zb. s. I-403, body 66 a 67 a tam citovanú judikatúru).

- 81 V prejednávanej veci odkazy nariadenia č. 872/2004, ako aj jeho odôvodnenia č. 1 až 5 úplne spĺňajú tieto požiadavky, predovšetkým tým, že odkazujú jednak na články 60 ES a 301 ES, jednak na rezolúcie Bezpečnostnej rady 1521 (2003) a 1532 (2004), ako aj na spoločné pozície 2004/137 a 2004/487.
- 82 Okrem toho, pokiaľ ide o to, že napadnuté nariadenie vo svojej prílohe menovite označuje žalobcu za osobu, na ktorú sa vzťahuje individuálne opatrenie zmrazenia finančných prostriedkov, nariadenie je dostatočne odôvodnené odkazom vo svojom odôvodnení č. 2, ktoré odkazuje na príslušné označenie vykonané výborom pre sankcie.
- 83 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvú časť prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť.

O druhej časti

— Tvrdenia účastníkov konania

- 84 Druhou časťou tohto žalobného dôvodu rozvinutou v štádiu repliky sa žalobca odvoláva na porušenie zásady subsidiarity, ktorá je podľa neho ústredným bodom prejednávaneho sporu.

85 Aj keď sa Komisia domnieva, že tento žalobný dôvod je neprípustný, keďže ide o nový dôvod uvedený prvýkrát v replike, zároveň tvrdí, že žalobca v každom prípade nepodložil svoje tvrdenia.

86 Články 60 ES a 301 ES podľa Komisie uskutočnili jednoznačný a bezvýhradný prenos právomoci v prospech Spoločenstva. Táto právomoc má výlučný charakter, takže zásada subsidiarity sa v prejednávanej veci neuplatní.

87 Komisia a Rada nakoniec tvrdia, že aj keby zásada subsidiarity bola v prejednávanej veci uplatniteľná, úplne druhoradou úlohou, ktorú článok 60 ES ponecháva členským štátom, sa uznáva, že ciele opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov možno účinnejšie dosiahnuť na úrovni Spoločenstva. To v prejednávanej veci zjavne platí.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

88 Na úvod je potrebné pripomenúť, že súd Spoločenstva je oprávnený posúdiť podľa okolností každej veci, či riadny výkon spravodlivosti odôvodňuje meritórne zamietnutie žalobného dôvodu bez toho, aby predtým rozhodol o jeho prípustnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. septembra 2006, Sinaga/Komisia, T-217/99, T-321/99 a T-222/01, neuvverejnený v Zbierke, bod 68 a tam citovanú judikatúru).

89 V prejednávanej veci však musí byť žalobný dôvod založený na údajnom porušení zásady subsidiarity zamietnutý ako nedôvodný v podstate z rovnakých dôvodov ako sú dôvody uvedené v bodoch 106 až 110, 112 a 113 rozsudku Ayadi v odpovedi na

v podstate rovnaký žalobný dôvod uvedený pánom Ayadim. Súd prvého stupňa sa totiž domnieva, že sa nemožno dovolávať tejto všeobecnej zásady v oblasti uplatnenia článkov 60 ES a 301 ES, dokonca ani za predpokladu, že táto oblasť nepatrí do výlučnej právomoci Spoločenstva. V každom prípade, aj za predpokladu, že by sa zásada subsidiarity uplatnila za okolností, akými sú okolnosti prejednávanej veci, je evidentné, že jednotné vykonanie rezolúcií Bezpečnostnej rady v členských štátoch, ktoré sú záväzné pre všetkých členov OSN bez rozdielu, možno lepšie dosiahnuť na úrovni Spoločenstva než na vnútroštátnej úrovni.

- 90 Z vyššie uvedeného vyplýva, že je potrebné zamietnuť druhú časť prvého žalobného dôvodu, a teda aj prvý žalobný dôvod ako celok.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení základných práv

- 91 Tento žalobný dôvod sa delí na tri časti, pričom tretia z nich bola rozvinutá v štádiu repliky.

O prvej a druhej časti

— Tvrdenia účastníkov konania

- 92 Prvou časťou tohto žalobného dôvodu sa žalobca odvoláva na porušenie práva vlastníť majetok, ktoré podľa neho patrí k základným právam, ktoré je Spoločenstvo

povinné dodržiavať (rozsudok Súdneho dvora z 13. decembra 1979, Hauer, 44/79, Zb. s. 3727), predovšetkým s ohľadom na prvý dodatkový protokol k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDLP).

- 93 Žalobca uznáva, že podľa judikatúry môže byť toto právo predmetom obmedzení, pokiaľ tieto obmedzenia sledujú všeobecný záujem Spoločenstva a v rozsahu, v akom ho sledujú. Poukazuje však na to, že napadnuté nariadenia nespomínajú žiadny cieľ takého druhu. Podľa neho nemožno za taký považovať predovšetkým cieľ vyhnúť sa akémukoľvek narušeniu hospodárskej súťaže, ktorý nie je v prejednávanej veci relevantný (pozri bod 61 vyššie). Pokiaľ ide o cieľ potrestať krádeže spáchané „diktátorom Taylorom a jeho „stúpcami“, tento patrí k poslaniu štátov ako adresátov rezolúcií Bezpečnostnej rady, a nie k poslaniu Spoločenstva.
- 94 Žalobca vo svojej replike tvrdí, že zásady formulované Súdny dvorom v rozsudku z 30. júla 1996, Bosphorus (C-84/95, Zb. s. I-3953), na ktoré sa odvoláva Komisia, sa v prejednávanej veci neuplatnia. Po prvé, na rozdiel od opatrení dotknutých vo veci, ktorá viedla k vydaniu tohto rozsudku, primeranosť opatrení stanovených napadnutými nariadeniami nebola preskúmaná pred ich prijatím. Po druhé, situáciu Federatívnej republiky Juhoslávie (Srbsko a Čierna Hora), kde zúrila občianska vojna, nemožno podľa neho porovnávať so situáciou Libérie, kde prebiehal mierový proces. Po tretie, podľa článkov 46 a 53 smerníc pripojených k Haagskemu dohovoru z 18. októbra 1907 o zákonoch a obyčajoch pozemnej vojny požívajú dopravné prostriedky, ako je lietadlo zhabané írskymi orgánmi vo veci, ktorá viedla k vydaniu už citovaného rozsudku Bosphorus, v čase vojny nižšiu úroveň ochrany, ako iné formy súkromného vlastníctva.
- 95 Žalobca ďalej vo svojej replike tvrdí, že žiadna z výnimiek z práva vlastníť majetok povolených článkom 1 prvého dodatkového protokolu k EDLP sa v prejednávanej veci neuplatní. Európsky súd pre ľudské práva v každom prípade rozhodol, že

konanie štátu, ktoré vytvorilo taký skutkový stav, že vlastníak nemôže neobmedzene nakladať so svojím majetkom bez akejkoľvek výhody smerujúcej k náhrade utrpenej škody, je v rozpore s týmto ustanovením (ESLP, rozsudok Papamichalopoulos/Grécko z 24. júna 1993, séria A. č. 260-B).

- 96 Druhou časťou žalobného dôvodu sa žalobca odvoláva na porušenie práv na obhajobu z dôvodu, že Spoločenstvo prijalo napadnuté nariadenia, ktoré sú v podstate súbormi individuálnych správnych rozhodnutí, bez vykonania skutočného vyšetrovania vo veci zmrazených finančných prostriedkov a bez toho, aby sa uskutočnilo akékoľvek kontradiktórne konanie. Žalobca v tejto súvislosti tvrdí, že práva na obhajobu treba dodržiavať v každom správnom konaní (rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. marca 1992, Shell/Komisia, T-11/89, Zb. s. II-757).
- 97 Komisia a Rada spochybňujú dôvodnosť všetkých tvrdení uvedených žalobcov v priebehu písomnej časti konania. Zhodné alebo podobné tvrdenia už okrem toho boli odmietnuté Súdom prvého stupňa v rozsudkoch Yusuf, Kadi a Ayadi.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 98 Nariadenie č. 872/2004 prijaté predovšetkým so zreteľom na spoločnú pozíciu 2004/487 predstavuje v prejednávanej veci vykonanie, na úrovni Spoločenstva, povinnosti uloženej jeho členským štátom ako členom OSN, zaviesť, prípadne aj prostredníctvom aktu Spoločenstva, sankcie proti Charlesovi Taylorovi a jeho spoločníkom, o ktorých sa rozhodlo a ktoré boli neskôr posilnené niekoľkými rezolúciami Bezpečnostnej rady prijatými na základe kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov. Odôvodnenia nariadenia č. 872/2004 výslovne odkazujú na rezolúcie 1521 (2003) a 1532 (2004).

- 99 To isté platí tak pre nariadenie č. 1149/2004, prijaté na základe zápisu žalobcu na zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktorých sa majú uplatniť dotknuté sankcie, o ktorom rozhodol výbor pre sankcie 14. júna 2004 (pozri body 34 a 35 vyššie), ako aj pre napadnuté nariadenie, prijaté na základe zmeny uvedeného zoznamu, o ktorej rozhodol výbor pre sankcie 2. mája 2005 (pozri body 37 a 38 vyššie).
- 100 Okrem toho, dotknuté rezolúcie Bezpečnostnej rady, ako aj nariadenia napadnuté v prejednávanej veci stanovujú voči dotknutým osobám opatrenia spočívajúce v hospodárskych sankciách (zmrazenie finančných prostriedkov a iných hospodárskych zdrojov), ktoré majú v podstate rovnaký charakter a dosah, ako opatrenia, o ktoré išlo vo veciach, ktoré viedli k vydaniu rozsudkov Yusuf, Kadi a Ayadi. Pre všetky tieto sankcie, ktoré sú predmetom pravidelného preskúvania Bezpečnostnou radou alebo príslušným výborom pre sankcie (pozri najmä body 20, 21, 32, 36 a 39 vyššie, na jednej strane, a rozsudok Yusuf, body 16, 26 a 37, na druhej strane), platia podobné výnimky (pozri najmä body 19 a 30 vyššie, na jednej strane, a rozsudok Yusuf, body 36 a 40, na druhej strane), ako aj obdobné mechanizmy umožňujúce dotknutým osobám žiadať o preskúmanie ich prípadu príslušným výborom pre sankcie (pozri najmä body 31 až 33 vyššie, na jednej strane, a rozsudok Yusuf, body 309 a 311, na druhej strane).
- 101 Za týchto okolností a v súlade s judikatúrou uvedenou v bode 66 vyššie treba tvrdenia žalobcu týkajúce sa údajného porušenia jeho základných práv, práva vlastníť majetok a práva na obhajobu, odmietnuť vo svetle rozsudkov Yusuf (body 226 až 283, 285 až 303 a 304 až 331), Kadi (body 176 až 231, 234 až 252 a 253 až 276) a Ayadi (body 115 až 157), v ktorých boli v podstate rovnaké tvrdenia odmietnuté z dôvodov súvisiacich v podstate s prednosťou medzinárodného práva vydaného Organizáciou Spojených národov pred právom Spoločenstva, s príslušným obmedzením preskúmania zákonnosti, ktorého výkon prináleží Súdu prvého stupňa vo vzťahu k aktom Spoločenstva, ktorými sa vykonávajú rozhodnutia Bezpečnostnej rady a jej výboru pre sankcie, a s neexistenciou porušenia *jus cogens* opatreniami zmrazenia finančných prostriedkov takého druhu, o aký ide v prejednávanej veci.

- 102 Z toho vyplýva, že prvú a druhú časť druhého žalobného dôvodu je potrebné zamietnuť.

O tretej časti

— Tvrdenia účastníkov konania

- 103 Treťou časťou žalobného dôvodu rozvinutou v štádiu repliky žalobca tvrdí, že došlo k porušeniu zásady teritoriality. V tomto zmysle sa odvoláva na ustálenú judikatúru, podľa ktorej je výkon donucovacích právomocí Spoločenstva vo vzťahu ku konaniam, ktoré majú pôvod mimo jeho územia, podmienený tým, tieto konania majú účinky na uvedenom území (rozsudky Súdneho dvora z 27. septembra 1988, *Ahlström Osakeyhtiö a i./Komisia*, 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 a 125/85 až 129/85, Zb. s. 5193, a z 24. novembra 1992, *Poulsen a Diva Navigation*, C-286/90, Zb. s. I-6019; rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. marca 1999, *Gencor/Komisia*, T-102/96, Zb. s. II-753).
- 104 Okrem toho, cieľom napadnutých nariadení je koniec koncov vyvolanie účinkov na území Libérie, a nie na území Spoločenstva, ako vyplýva z odôvodnení č. 3 a 4 nariadenia č. 872/2004. Táto skutočnosť podľa žalobcu odlišuje uvedené nariadenie od nariadenia č. 1294/1999 (pozri bod 60 vyššie), ktorého cieľom bolo „výrazne zvýšiť tlak“ na Srbsko a ktoré teda malo „všeobecný cieľ bez akéhokoľvek územného aspektu“.

105 Komisia tvrdí, že nový žalobný dôvod, ktorého podstatou je výhrada týkajúca sa údajnej exteritoriálnosti účinkov napadnutých nariadení, je neprípustný. Tieto nariadenia nemajú v žiadnom prípade exteritoriálne účinky, pretože sa vzťahujú len na finančné prostriedky a hospodárske zdroje nachádzajúce sa na území Spoločenstva.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

106 Bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o jeho prípustnosti (pozri v tejto súvislosti bod 88 vyššie), žalobný dôvod založený na údajnom porušení zásady teritoriality treba zamietnuť ako nedôvodný, pretože napadnuté nariadenia sa vzťahujú len na finančné prostriedky a hospodárske zdroje nachádzajúce sa na území Spoločenstva, a nemajú preto žiadny exteritoriálny účinok.

107 Okolnosť, že konania, ktoré viedli k prijatiu napadnutých nariadení, majú účinky len mimo územia Spoločenstva, je irelevantná, keďže opatrenia prijaté na základe článkov 60 ES a 301 ES smerujú práve k tomu, aby Spoločenstvo vykonalo spoločné pozície alebo jednotné akcie, ktoré boli prijaté na základe ustanovení Zmluvy EÚ týkajúcich sa SZBP a ktoré stanovujú určitý postup voči tretím krajinám. Treba dodať, že podľa článku 11 ods. 1 EÚ je jedným z cieľov SZBP zachovať mier a posilniť medzinárodnú bezpečnosť v súlade so zásadami Charty Organizácie Spojených národov. Taký cieľ by zjavne nebolo možné dosiahnuť, pokiaľ by Spoločenstvo muselo obmedziť svoju činnosť na prípady, v ktorých situácia vedúca k jeho zásahu má účinky na jeho území.

108 To platí aj pre okolnosť, podľa ktorej cieľom napadnutých nariadení je v konečnom dôsledku vyvolať svoje účinky na území Libérie, keďže články 60 ES a 301 ES práve

oprávňujú Spoločenstvo prijímať opatrenia spočívajúce v hospodárskych sankciách, ktoré majú mať účinky v tretích krajinách.

- 109 Z vyššie uvedeného vyplýva, že je potrebné zamietnuť tretiu časť druhého žalobného dôvodu, a teda aj druhý žalobný dôvod ako celok.
- 110 Keďže žiadny zo žalobných dôvodov uvádzaných žalobcom na podporu jeho žaloby nie je dôvodný, je potrebné žalobu zamietnuť.

O trovách

- 111 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.
- 112 Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania, znášajú svoje trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloba sa zamieta.**
- 2. Žalobca znáša vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania Komisie.**
- 3. Rada a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Pirrung

Forwood

Papasavvas

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 31. januára 2007.

Tajomník

Predseda komory

E. Coulon

J. Pirrung